

ویژه نامه سال روز اربعین حسینی

اربعین بلوغ عاشورا

...چهل روز گذشت. حقیقت، عریان تر و زلال تر از همیشه از افق خون سر برآورد. کربلا به بلوغ خویش رسید و جوشش خون شهید، خاشاک ستم را به بازی گرفت. خونی که آن روز، در غریبانه ترین غروب، در گمنام ترین زمین، در عطشناک ترین لحظه بر خاک چکید، در آوندهای زمین جاری شد و رگ های خاک را به جنبش و جوشش و رویش خواند. چهل روز، آسمان در سوگ قربانیان کربلا گریست و هستی، داغ دار مظلومیت حسین(ع) شد. چهل روز، ضرورت همیشه بلوغ است. مرز رسیدن به تکامل است و مگر ما سرما و گرما را به «چله» نمی شناسیم و مگر موسی در خلوت طور با چهل روز به کمال نرسید. اینک چهل روز است که خورشید، سوگوار مظلوم قربانگاه عشق است. چهل روز است که انقلاب از زیر خاکستر قلب ها شراره می زند. آنان که رنج پیمان شکنی بر جانشان پنجه می کشید و همه آنان که شاهد مظلومیت کاروان تازیانه و اشک و اندوه بودند و همه آنان که وقتی به کربلا رسیدند، تنها غبار صحنه جنگ و بوی خون تازه و دود خیمه های نیم سوخته را دیدند، اینک برآشفته، بر خویش شوریده اند و شلاق اعتراض بر قلب خویش می کوبند و اسب جهاد زین می کنند. چهل روز است که یزید جز رسوایی و جز پتک استخوان کوب، فریادی نشنیده است. چهل روز است استبداد به خود می پیچد و حق در سیمای کودکان داغ دار و دیدگانی اشک بار و زنانی سوگوار رخ نموده است. اینک هنگامه بلوغ ایثار است. هنگامه برداشتن بذری است که در تفتیده ترین روز در صحرای طف، در خاک حاصلخیز قتلگاه افشانده شد.

اربعین است. کاروان به مقصد رسیده است. تیر عشق کارگر افتاده و قلب سیاهی چاک خورده است. آفتاب از پس ابر شایعه و دروغ و فریب سر برآورده است و پشت پلک های بسته را می کوبد و دروازه دیدگان را به گشودن می خواند. اربعین است، هنگامه کمال خون، زمان باروری عشق و ایثار، فصل درویدن، چیدن و دوباره رویدن و هنگامه میثاق است و دوباره پیمان بستن و کدامین دست محبت آمیز است تا دستی را که چهل روز از گودال قتلگاه، به امید فشردن دستی همراه برآمده است، بفشارد؟ و کدامین سر، سودای همراهی این سربریده را دارد و کدامین دست، ذوالجناح بی سوار را زین خواهد کرد؟ اربعین است. عشق با تمام قامت بر فراز «گودال» ایستاده است! در دستی که در ساحل علقمه کاشته شد، بلند و استوار چونان نخل های بارور، سر برآورده و حنجره ای کوچک که به وسعت تمامی مظلومیت فریاد می کشید، آسمان در آسمان به جست و جوی هم صدا و هم نوا سیر می کند.

راستی، کدامین یاور به «هم نوایی» و همراهی برمی خیزد؟

مگر هر روز، عاشورا و همه خاک، کربلا نیست؟ بیایید همواره همراه کربلاییان گام برداریم تا حسینی بمانیم.^۱

یک سؤال

چرا فقط برای امام حسین(ع)، روز اربعین تعیین شده است و برای امامان دیگر و حتی پیامبر اکرم(ص) مراسم روز اربعین برگزار نمی شود؟

۱. فداکاری های امام حسین(ع)، دین را زنده کرد و نقش او در زنده نگه داشتن دین اسلام، ویژه و بسیار مهم است. این فداکاری ها را باید زنده نگه داشت؛ زیرا زنده نگه داشتن دین اسلام است. گرامیداشت روز عاشورا و اربعین، در حقیقت، زنده نگه داشتن دین اسلام و مبارزه با دشمنان دین است.

۲. مصیبت وارد شده بر امام حسین(ع)، برای هیچ پیامبر و امامی پیش نیامده است. مصیبت امام حسین(ع)، از همه مصیبت ها بزرگ تر و سخت تر بود. اگر دلیل دیگری نیز نبود، همین یک دلیل، پاسخ خوبی است برای این پرسش که چرا برای امام حسین(ع) بیش از امامان دیگر و حتی بیش از پیامبر اسلام مراسم متعدد عزاداری برپا می کنیم.

۳. در ماه محرم سال ۶۱ هـ. ق، امام حسین(ع) فرزندان، خویشان و یاران آن حضرت را کشتند و اسیران کربلا را به شام بردند. همین اسیران داغ دیده، روز اربعین شهادت امام حسین(ع) و یارانش به کربلا رسیدند و همه مصایب روز عاشورا، در آن روز برای آنها یادآوری شد و آن روز، روز سختی برای خاندان پیامبر بود.

۴. دشمنان اسلام با به شهادت رساندن امام حسین(ع)، قصد نابود کردن دین اسلام را داشتند. دشمنان امام حسین(ع) کوشیدند تا حادثه کربلا به کلی فراموش شود. آنها کسانی را که به زیارت امام حسین(ع) می رفتند، شکنجه می کردند. در زمان متوکل عباسی همه قبرهای کربلا را شخم زدند، مزرعه کردند و مردم را از آمدن برای زیارت قبر امام حسین(ع) بازداشتند. از این رو، شیعیان برای مقابله با آنها از هر مناسبتی استفاده می کردند که یکی از این مناسبت ها روز اربعین است.

۵. یکی از نشانه های مؤمن، زیارت امام حسین(ع) در روز اربعین است. از حضرت امام حسن عسکری(ع) روایت شده است: «علامت های مؤمن پنج چیز است: ۵۱ رکعت نماز فریضه و نافله در شبانه روز، زیارت اربعین، انگشتر به دست راست کردن، پیشانی بر خاک نهادن در سجده و بلندگفتن بسم الله»^۲ و یکی از وظایف شیعیان را اهتمام به زیارت اربعین برشمرده اند.^۳

درسه که اربعین به ما می دهد

درسی که اربعین به ما می دهد این است که باید حقیقت و خاطره شهادت را در مقابل توفان تبلیغات دشمن زنده نگه داشت. ببینید از اول انقلاب تا امروز، تبلیغات علیه انقلاب و امام و اسلام و این ملت چقدر پر حجم بوده است. چه تبلیغات توفانی که علیه جنگ به راه نیفتاد؛ جنگی که دفاع و حراست از اسلام و میهن و حیثیت و شرف مردم بود. ببینید دشمنان، علیه شهدای عزیز که جانشان؛ یعنی بزرگترین سرمایه شان را برداشتند و رفتند و در راه خدا نثار کردند، چه کردند و مستقیم و غیرمستقیم با رادیوها و روزنامه ها و مجله ها و کتاب هایی که منتشر می کردند، در ذهن آدم های ساده لوح در همه جای دنیا چه تلقینی توانستند بکنند.

دستگاه ظالم جبار یزیدی، با تبلیغات خود حسین بن علی(ع) را محکوم می ساخت و وانمود می کرد حضرت حسین بن علی(ع) کسی بود که بر ضد دستگاه عدل و حکومت اسلامی و برای دنیا قیام کرده است. بعضی هم این تبلیغات دروغ را باور می کردند. بعد هم که حسین(ع) با آن وضع عجیب و با آن شکل فجیع، به وسیله دژخیمان در صحرای کربلا به شهادت رسید، آن را یک غلبه و فتح وانمود می کردند، اما تبلیغات صحیح دستگاه امامت، تمام این بافته ها را عوض کرد. حق این گونه است.^۴ اربعین، فقط روزی از روزهای سال نیست، بلکه آینه ای است در برابر چشمان میلیون ها انسان متعهد که در آن تصویری از نهضت و قیام خونین محرم نقش می بندد. اربعین، روز باشکوهی است که از خون حسین(ع)، حیات گرفت و نقطه آغاز تبلیغ آرمان کربلا از طریق اشک شد؛ چراکه در این روز، نخستین مجلس عزاداری برای اباعبدالله(ع) و تبلیغ آرمان آن حضرت در کنار تربتش برپا شد.^۵

قیامت

یا زینب کبری

پیامبر

۲. شیخ عباس قمی، مفاتیح الجنان، ص ۵۳۴.

۳. برگرفته از: سایت دانش نامه حوزه، پرسمان، ش ۵۴، اسفند ۱۳۸۵.

۴. سخنان حضرت آیت الله العظمی خامنه ای (مدظله العالی)، برگرفته از: پایگاه مقام معظم رهبری.

۵. برگرفته از: ابوالفضل بهشتی، فلسفه و عوامل جاودانگی نهضت عاشورا، ص ۱۷۴.